

ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΚΟΤΑΜΠΟΥΤΣΑ

Ο ΑΒΑΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 33. (Δεκεμβρίου 22.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

1857.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.

(Έκδίδεται κατά ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Έν Ἀθήναις παρά τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Κυρίου ἀριθ. 865.
Έν ταῖς Ἐπαρχίαις παρά τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτευούσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	»	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς τουρκικῆς λίρας	4.
Διὰ τοὺς ἐν Βλαχίᾳ προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ. αὐστρ.	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἰουλιῇ Πολιτείᾳ προπληρωτέα λίρα ἀγγλ.	4.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτιὲν καθαρῶς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Ἐλεφάντων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἰπιθυμοῦντα, οἰουδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορηματικόν εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμῶν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὕλην γραμμικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδαιτικής.

- Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
- Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
- Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
- Χειρουργικῆς.

Ἐπιδοκίμια καὶ διάφορα ἄλλα ἔργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημείαν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτιέν, εὑρίσκειται τὸ Γαλλικόν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τὸμον ὁλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὀραίων εἰκονογραφιῶν — καὶ τιμᾶται, διεμῖνον ἀγγλιστί, εἰς δραχ. 9,50 — ἀπὸ τοῦ 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἱστορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ κησιστευθέντων εἰς Παρισίους, τιμᾶνται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἀναλογίαν ἑκαστοῦ ἀντίτυπου.

Ὅστις δὲ ἔθελε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτιμον δραχ. 75 εἴ ἀγορᾶς διαφόρων παρ' αὐτῷ εὐρισκόμενων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θάξει ἔχει δωρεῖον ἐν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous.

Δι' ἀπαγγελίας γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτιέν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τῷ Ἀβδερῖτῳ.

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΤΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΙΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἴδου ἀριθ. φυλ. 82.)

Καὶ ἰδοὺ προσηλωτο ἐπὶ τῆς μαγίσσης· ἡ ψυχὴ του προέλεγέ τι ἔκτακτον, ἢ συνάντησις αὐτῆς τῷ ἐγένετο ἐπιθυμία, καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν παρίστατο ὡς ἀνάγκη, τὴν ὅποιαν ἔπρεπε νὰ ἱκανοποιήσῃ, καθόσον ἡ ἀναμενομένη ὥρα τῆς πρωίας, ἄφινεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἦγον ἀνεξήγητον.

Ὁ ἄνθρωπος ὅσα καὶ ἀν ἦναι ἰππότης ἀπέναντι τῆς ζωῆς, δεισιδαιμονεῖ ὅμως, ἀκουσίως πολλάκις, τὴν παραμονὴν σπουδαίως τινος πράξεως, ἥτις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔχουσα ἐπιβροὴν μέλλουσαν· διότι τοῦ μέλλοντος τὸ βαθὺ καὶ σκοτεινὸν κάλυμμα, μόνη ἢ μοῖρα, διὰ νὰ μὴν εἶπω, ὁ θεὸς, ἥτις τὸ προητοίμασε, μόνη ἐκείνη δύναται νὰ τὸ ἀποσύρῃ ἀνευ συγκινήσεως· διότι μόνη ἐκείνη εἰσέρει τί ἐκεῖ γέγραπται· καὶ ἐπομένως ἀδιαφορεῖ εἰς τὰς ἐντυπώσεις τῶν παραδόξων φαινομένων. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ὁμοιάζει τὸν ἐνώπιον λαχείου ἰστάμενον καὶ ἀναμένοντα εἰς πᾶσαν ἐξερχόμενην ψῆφον νὰ μετρήσῃ καὶ ἕνα παλμὸν τῆς καρδίας του, μέχρις οὐ καὶ ὁ ἰδικὸς του ἀριθμὸς ἐξερχόμενος, καταδείξῃ τὸ μηδὲν — ἢ τὴν τύχην.

— Αἶ, Προηγοῦμενος, τί σκέπτεσαι; δὲν χορεύεις καὶ σὺ, κελότυχε, αὐριον ἴσως δὲν θὰ ἔχῃς καιρὸν, εἶπε τὸ ἀρκούδιον.

— Ὁ Προηγοῦμενος ἐλαβὼν τὴν ἔκφρασιν ὡς κακὸν οἰωνόν, ἐβρίγησε, πλὴν διὰ νὰ μὴν ἀποδείξῃ, ὅτι μεριμνᾷ, εἶπεν ὑπομειδιῶν, ἐπιφυλάττομαι νὰ χορεύσω εἰς τοῦ Παραδείσου τὰ Ἠλύσια.

— Χά! χά! ἀνεκάγχασε τὸ ἀρκούδιον, εἰς τὸν παράδεισον; εἰς τὸν διάβολον! θὰ σὲ στείλλῃ ὁ Συνταγματάρχης· καὶ ἤκουσες ὅτι δὲν ἀστειεύεται, καταβιάζει σπαθικῆς θεοφόβουρας· ἀκούεις, ἀκούεις; ἐπανα-

λαμβάνε σενεχῶς μέχρις οὗ ἐλθῶν, ἔπασεν ἀσθμαῖνον ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὴν ὁποίαν παρ' ὀλίγον νὰ ἀνατρέψῃ· κατόπιν ἐπῆλθον εἰς λοιποὶ, μὲν δυνάμενοι νὰ ἀναπνεύσωσιν ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς συγκινήσεως τοῦ χοροῦ.

— Ἰ, ἔλεγεν ὁ εἷς.

— Αἶ, ἔκραζεν ὁ ἄλλος, ἡ κεφαλὴ μου στρέφεται. Διὰ τὴν ἐ-
χόρευσε, Προηγούμενε;

— Πρῶτον, διότι δὲν εἶχα, καθὼς βλέπετε, συγχορευτὴν, ἀφοῦ
ὁ ῥασσοφόρος μου ἐκράτει τὸν ῥυθμόν.

— Δὲν εἶχε συγχορευτὴν; ἓνα κάθισμα τότε.

— Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν ἤθελα πάλιν καὶ νὰ διακόψω τὸ νῆμα
τοῦ παραμυθιοῦ μου, καθὼς κατεκόπητε σεις χοροπηδοῦντες.

— Ἐχεις δίκαιον, φρόνιμος ἄνθρωπος, τελείωσε λοιπὸν τὸ διαβολο-
παραμυθίόν σου, διότι τίποτε δὲν μᾶς μένει πλέον πρὸς διασκέδασιν.

— Ἐὰν ἐξακολουθῆτε ὅμως νὰ μὲ διακόπτετε, εὐγενέστατοί μου,
ἔχετε το ὡς βέβαιον, ὅτι θὰ διαρκῆσῃ χιλίας νύκτας καὶ μίαν ἡμέ-
ραν, ὅσον καὶ τῆς κυρίας Χαλιμάς αἱ ἱστορίαι.

— Ἐὰν ἦσαι λοιπὸν τόσον φρόνιμος, ἰδοὺ στιγμὴ νὰ κερδίσης ἐκ
τῆς νάρκης ἡμῶν, καὶ ἔσο βέβαιος, ὅτι οὐδεὶς ἔχει τὴν ὄρεξιν νὰ ἀν-
εἶπῃ λέξιν ἵνα σὲ διακόψῃ, υπέλαβεν ὁ Δούξ.

— Ἐκτὸς μόνον ὄρεξιν διὰ νὰ φάγῃ, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅπου δὲν
ἔχομεν τίποτε! δυστυχῶς, ἐπρόσθεσε στεναζὸν τὸ ἀρκούδιον.

— Ἐπίνασες λοιπὸν καὶ πάλιν;

— Καὶ δὲν μὲ λέγετε, παρακαλῶ, ὕστερον ἀπὸ τοιοῦτον χορο-
πήδημα, τίς δὲν ἤθελε πεινάσῃ; καὶ αὐταὶ αἱ γυναῖκες πεινοῦν. . .

— Αἱ γυναῖκες!

— Μάλιστα, Κύριοι, αἱ γυναῖκες· ἐνθυμοῦμαι μάλιστα μίαν τῶν
ἡμερῶν, εἰς μίαν — *soirée dansante* — μίαν κυρία *très comme
il faut*.

— Ἄφες νὰ ζῆς τὰ φαναριωτικά.

— Ἄ, μὲ συγχορεῖτε, παρ' ὀλίγον νὰ ἐκδόσω ἐν ἀνέκδοτον, εἰς
τὸ ὅποιον ἐμπεριέχεται, ἄλλο ἀνέκδοτον καὶ ἄλλο ἀνέκδοτον. . .

— Πολλὰ τέλος ἀνέκδοτα, τὰ ὁποῖα σὲ εἰδοποιῶ ἂν ἐλησμόνη-
σες, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξομολογηθῆς, διότι τὸ ὅποιον σκοπεῖς νὰ
κάμῃς ταξιδίδιον ἀνεπιστρεπτέι, μὰ τὴν ζωὴν μου, θὰ τὸ ἔχῃς μέγα
βάρος εἰς τὴν ψυχὴν σου.

— Ἐχεις δίκαιον, πλὴν εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνεκδότων, τὰ ὁ-
ποῖα πλειότερον κολάζουν, ὅταν τὰ λέγῃ τις, ἢ ὅταν δὲν τὰ λέγει.
Ἐπομένως οὕτω εἶναι καὶ χριστιανικώτερον, οὐχὶ τὰ εἰσερχόμενα, λέγει,
ἀλλὰ τὰ ἐξερχόμενα· διὰ τοῦτο ἤθελα προτιμήσει νὰ φάγῃ κἀλλιον
ἓνα μικρὸν τοῦ μακαρίτου τράγου σου, Προηγούμενε, ἢ νὰ προφέρῃ
δύο λέξεις.

— Λοιπὸν τότε, ἐπειδὴ δὲν δύνασαι οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο, ἐξακο-
λουθῶ νὰ λέγω ἐγὼ λοιπὸν.

— Λέγε, λέγε! ἀνέκραζαν ὅλοι ὁμοῦ· ὁ πρόεδρος ἐξηκολούθησεν.

Ἐπαίζαμεν λοιπὸν ἐπὶ τινὰς στιγμάς, παρῆδοντες τὸν ἄνθρω-
πον, δηλαδὴ ἐκλαύσαμεν τὴν μοῖραν μας καὶ ἐγελάσαμεν μὲ τὰ συμ-
βάντα μας, ἐνῶ ἡ πείνα ἡμῶν ἦτο τρομερὰ. Ἰπομονὴ λοιπὸν, εἶπο-
μεν ἀλλήλοις καὶ ἐβλήθημεν εἰς ὁδὸν, ἀκολουθοῦντες τὴν πεπατημέ-
νην· μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, εὐρέθημεν εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς
βουνοῦ, ἐξ ἧς κατωπτέυετο ἡ μεγάλη παράλληλος ὁδὸς ἡ φέρουσα
πρὸς τὸ γενικὸν στρατόπεδον.

Ἐνῶ λοιπὸν εὐρισκόμεθα περὶ τὰ μέσα τῆς ὁδοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἴ-
χομεν ἀποπλανηθῆ τὴν προτεραίαν, αἴφνης παρέστησαν ἐνώπιον ἡμῶν,
μεταξὺ τοῦ ἠραιωμένου εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος δάσους, τὰ πρόθυρα ἐνὸς
χωρίου, ἐνθα αἱ φωναὶ καὶ τὰ χαρμόσινα ἄσματα ἐπρόδιδον, ὅτι κατ-
εἶχετο ἐκ τῶν ἡμετέρων. Ἐσώθημεν τέλος, εἶπα, ἐνῶ ἡ κοιλάς ἡμῶν
καὶ ὁ στόμαχος ἐσκήρτησαν εἰς τὴν ιδέαν, ὅτι ἄμα ὑπῆρχε χωρίον καὶ
ὀλίγη τροφή ἀναμφιβόλως θὰ ὑπῆρχεν ἐκεῖ. Ἀλλ' ὁποῖα πλάνη! ἐπὶ δύο
ὀλοκλήρους ὥρας περιεπλανώμεθα ἀπὸ θύρας εἰς θύραν καὶ μὲν κα-
τωρθώσαμεν νὰ προμηθευθῶμεν ὀλίγον ἄλευρον ἀραβοσίτου, τὸν ὁποῖον
εἰσπεύσαμεν, μακρυθέντες, ὀλίγον νὰ ζυμώσωμεν, καὶ ἀνάπτοντες πυρὰν
μεγάλην νὰ ἐψήσωμεν μίαν ὀλόκληρον πῆταν ἐπὶ τῆς ἀνθρακιάς,

— Παντεσπάνια! λέγε ἐπὶ τὸ εὐφημότερον.

— Παντεσπάνια, τί νὰ γίνῃ! πρὸ πολλοῦ αὐτὴ ἦτον ἡ συνήθης τρο-
φή μας, ἤθελεν ἐκληφθῆ δὲ ὡς δῶρον Θεοῦ, ἂν τεμάχιον τυροῦ ἢ δύο
ἐλαῖαι ἐνέπιπτον εἰς τοὺς ὀδόντας ἡμῶν, ἐνῶ κατ' ἀρχὰς ὑπῆρχεν ἀφθο-
νον καὶ τὸ κρέας, ἀλλ' ἡ σπατάλη, ἡ κατάχρησις, ἡ μᾶλλον ἡ ἐπικρα-
τούσα ἀταξία κατηνάλωσε καὶ διεσκόρπισε πᾶν τρόφιμον, ὥστε ὁ ἔχων
ἀπόλυτον ἀνάγκην τινὸς πράγματος, ἔπρεπε νὰ προμηθεύηται αὐτὸ
εἰσερχόμενος ἐντὸς τῶν ἐλληνικῶν ὄριων, εἰς ἀπόστασιν πέντε ὥρῶν
ἀπὸ τῆς θέσεώς μας κειμένων· καὶ νὰ σᾶς εἶπω τὴν ἀμαρτίαν μου, ἤρ-
χισα νὰ σκέπτομαι ἐπὶ τῆς ιδέας αὐτῆς· ἐνῶ λοιπὸν ἐμοιράζομεν τὴν
ἀνευ ἄλλοτος ἀραβοσίτινον, παντεσπάνια μας, καὶ καθεὶς λαμβάνων τὸ
μεριδίον του ἐψητὸν ἢ ἄψητον, καθόσον ἡ πείνα ὡς γνωρίζεις ἀρκούδιον,
δὲν ἔχει τῆς μεμφιμοιρίας τὰς λεπτότητας, ἀπῆρχετο εἰς τινὰ παρά-
μερον θέσιν νὰ τὸ φάγῃ μόνος, προσφγιζων αὐτὸ εἰς τῆς φαντασίας
του τὰ καρυκευμένα ἐκχυλίσματα, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ λαίμαργος δὲν
ἐπέτρεπεν εἰς τὸν ἑταῖρον του οὔτε τῆς θέας τοῦλάχιστον τὸ ἐντροφη-
μα· ἀπεχωρίσθη λοιπὸν καὶ ἐγὼ ἀπ' αὐτῶν, ἀποφασισμένος νὰ μεταβῶ
ἐν τῷ γενικῷ στρατοπέδῳ ἀπέχοντι εἰς ἡμισείας ὥρας ἀπόστασιν πρὸς
ἐντάμωσιν τοῦ στρατηγοῦ, καὶ κατόπιν νὰ εἰσελθῶ ἐντὸς τῶν ὄριων· ὁ
σκοπός μου δὲ ἦτο νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῆς ἐπιτροπῆς
χρηματικά τινὰ μέσα εἰς προμήθειαν τροφῶν ὅπως καὶ πρό τινας μοὶ
εἶχεν ἀνατεθῆ φροντίς.

— Ὁ καλότυχος ὁ Προηγούμενος! τὴν τροφαποθήκην τῶν ὠφελίμων
γνώσεων ἤθελες πάντοτε νὰ ἀναγινώσκῃς καὶ μακρὰν ἀπὸ τὰς μυρσί-

νας τῆς δόξης· διότι, βέβαια μήγαρ ἦσο τράγος νὰ τρώγῃς ἐν καιρῷ πείνης ἀπ' αὐτάς· εἶπεν ὁ αἰσθηματίας ἱππότης.

— Καὶ μήτε μωραίνει δὲν ὑπῆρχον τοῦλάχιστον ἠκούσατε, ὅτι βᾶτοι, πεῖκαι, θάμνοι αὐτὰ ἦσαν ὁ στολισμὸς τοῦ εὐδαίμονος τοῦ ὁποῖον ἓνα πῆχον ἔσκαπτες καὶ ἐγένετο τάφος, εἰς ὃν σὲ ἐφύτευε δεκάδραμον μολυβδόβολον ἄνευ πομπῆς καὶ παρατάξεως, ἄνευ τῆς εὐχῆς τοῦ ἱερέως ἂν ἦσο ὁ μέγας, ὁ λέων, ὁ στρατηγὸς ἢ ὁ νάνος στρατιώτης. Ἀδιακρισία ὅμως Προηγούμενος, ἔ, τί λέγεις;

— Λέγω, ὅτι ἐγὼ ἐδοκίμασα ὅλα ταῦτα πλὴν τοῦ τάφου, καθὼς καταλαμβάνετε. καὶ εἰξέρισε, ὅτι δὲν ἐνταφιάζεται μόνος ὁ φονευόμενος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπιζῶν μετὰ τὴν διάψευσιν τῶν ἱερωτέρων ἐλπίδων τοῦ ἐθνικοῦ μέλλοντος . . . ὁ Προηγούμενος συνωφρυσθη, οἱ λοιποὶ ἐσκυθρόωσαν, ἐν βλέμμα ἔβριψεν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, καὶ εἰς στεναγμὸς ἐπρόδωσε τὸ διαπλέγον τὰ ἑλληνικὰ στήθη τῶν αἰσθημα. Μετὰ τινῶν στιγμῶν σιωπῆν

— Γερονικόλα! ἔκραζεν ὁ Προηγούμενος.

— Προσταγή! ἀνταπεκρίθη ὁ γέρον ὑπισθεν τῆς θύρας του.

— Ὀλίγα κρασί γρήγορα!

Ὁ γέρον ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ταυτότητος τῆς φωνῆς καὶ τὸ βλέμμα τοῦ προηγουμένου ἀντικρύσας, ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ ἄνευ διαταγῆς.

— Εἶναι περιττὸν τώρα τὸ κρασί, εἶπον τινες τῶν ἱπποτῶν, κατεχόμενοι ἔτι ὑπὸ τὸ βάρος τῆς συναισθήσεως τῶν τελευταίων λέξεων τοῦ Προηγουμένου.

— Τίποτε δὲν εἶναι περιττὸν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου . . . ὑπέλαθε τὸ ἀρκούδιον, ἀφοῦ πρῶτον τὸ ἐξωγαγμένον στήθος του ἀφῆκε μυκηθμὸν ἀντηγήσαντα εἰς ὕλον τὰς καρδίας. Ὁ γέρον παρέστη, φέρων μίαν φιάλην οἴνου, τὴν ὁποίαν ἐναπέθεσεν ἐνώπιον τοῦ Προηγουμένου, ὅστις συνωφρυσθεὶς, ὡς ὁ μάρτυς, ὁ παραδίδων τὴν μόνην πνοὴν τῆς ψυχῆς του, εἶπε μὲ τόνον προκαλέσαντα σπουδαίαν προσοχὴν.

— ἱππότηα! τὴν φιάλην αὐτὴν τὴν προπίνωμεν ὑπὲρ τῆς ἐλευθέρως πατρίδος καὶ κάμνωμεν σπουδὴν ἐπίσημον, ἢ ἡ ἡμέτερα γενεὰ νὰ λύσῃ τὸν γόρδιον δεσμόν, ὅστις προσδαίνει τὸν σουλτάνον ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Κωνσταντινίου μας ἢ νὰ πέσωμεν μάρτυρες αὐτοῦ.

— Ὁμνύομεν!

— Ὁμνύομεν! ἂν καὶ ὁ ὄρκος αὐτός, ἐπρόσθεσε σιγαλὰ ὁ Παπουλάκος, ἐξέρχεται τῆς καρδίας καὶ οὐχὶ τῆς κεφαλῆς· ἐνῷ ἡ λύσις τοῦ πολυκόστου τούτου ζητήματος ζητεῖ κεφαλὴν καὶ οὐχὶ καρδίαν.

— Οἱ πόθοι καὶ τὸ μέλλον ἐκφράζονται διὰ τῶν εὐχῶν καὶ ἐνισχύονται διὰ τῶν ὄρκων, πραγματοποιεῖ δὲ αὐτοὺς μόνος ὁ Θεὸς ὁ ἀναγινώσκων εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων . . .

Σιγῇ ἐπίσημος ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινὰ λεπτά, ὡς ἂν ἐτελεῖτο μυστήριον τι. Τὸ ἀρκούδιον ἀποσεύκεν τὴν κεφαλὴν μὲ μορφωμένον ἀνθρώπου

πάσχοντος νὰ διαφύγῃ τὸ κράτος τυρῆννου λογισμοῦ, διέλυσε ταύτην.

— Τέλος πάντων, εὐγενέστατοί μου νομίζω, εἶπεν, ὅτι ἀρχίζει νὰ γλυκοχαράζῃ ἡ αὐγή.

— Καὶ πόθεν τὴ εὐαίετες, παρακαλῶ, ἀφοῦ ἐδῶ εἰμεθα κατὰ κλειστοί :

— Ἀπὸ τὸν στόμαχόν μου, ὅστις πρὸ μικροῦ μὲν εἶχε ὄρθρον θαλόν, ἦδη δὲ ἤρρισε τοῦ πετεινοῦ τὰ συκολαλήματα, τὸ ὁποῖον θὰ εἶπῃ ὅτι πλησιάζει ἡ ἡμέρα, καὶ εἰδοποιεῖ ὅτι πρέπει νὰ φροντίσω περὶ τῆς ἐργασίας του.

— Ἀπλοῦ πεινᾶς, καὶ ἐκ τούτου μαντεύεις, ὅτι γίνεται ἡμέρα.

— Βλέπω, μαντεύετε καὶ σεῖς, εὐγενέστατοί· ἀλλὰ καὶ τίποτε ἄλλο; Προηγούμενος, σὺ ὅστις ἔχεις, καλὸ τυχε, ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ Γερονικόλα, φρόντισε, ἂν ἀγαπᾷς τὸ ἀρκούδιον, φρόντισε νὰ γενῇ κἀνὲν μικρὸν πρόγευμα· ἄς ἦναι καὶ τὸ ἀδελφὸν τοῦ σπογγάτου, ἄς ἦναι καὶ ἡ μήτηρ τῆς σεβαστῆς Ζακούσκας, ἀδιάφορον δ, τι τύχοι· τέτοιαις ὥραις τέτοια λόγια.

— Ἀδύνατον, φίλε μου, ὁ Γερονικόλας δὲν ἔχει φαγί.

— Τοῦλάχιστον, ἀθεόφοβε, θὰ ἔχη κρασί, διότι ἀρχίζω νὰ παγώνω.

— Ὅσο διὰ ὀλίγον κρασί ἴσως εὐρίσκειται, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἰδῶ παγωμένον· πλὴν ὀλίγον νὰ ζῆς, διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀρχίσῃς πολυλογίας μετὰ τοῦ Συνταγματάρχου, ἀλλ' εἰς ἔργον ἀμέσως ἄμα ἢ σειρὰ σου φθάσῃ.

— Εἶδες ἐκεῖ, παρ' ὀλίγον νὰ τὴν λησμονήσω αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, καθὼς καὶ σὺ ἐλησμονήσῃς τὸ τέλος τοῦ παραμυθιοῦ.

— Τῷ ὄντι! λοιπὸν ἐξακολουθῶ, ὀλίγας λέξεις καὶ τελειόνομεν.

— Τότε θὰ λησμονήσῃς πάλιν νὰ διατάξῃς τὸ κρασί, ἀφοῦ ἔλαβες εἶδος τι κυριαρχίας· ἔ, τι θέλεις γίνεται.

— Ἴδου ὅμως μοὶ τὸ ἐνθυμίζεις σὺ—Γερονικόλα! ἀκόμη ὀλίγο κρασί.

— Μετὰ χαρᾶς, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Προηγουμένου, καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ φανῇ, φέρων δευτέραν φιάλην οἴνου, τὴν ὁποίαν ἐναπέθεσεν ἐνώπιον τοῦ Προηγουμένου.

— Αἶ! γέρον, φέρε καὶ ἀπ' ἐδῶ· εἰμεθα καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν συντροφιά, ἔκραζεν ὁ Δουξ καὶ οἱ λοιποί.

— Τότε, κύριοι, ἄς φέρῃ μίαν φιάλην διὰ τὸν καθένα, νὰ εἰξεύρωμεν τὸν λογαριασμὸν τοῦλάχιστον, εἶπε τὸ ἀρκούδιον, καὶ κατόπιν λέγε, ὅτι θέλεις Προηγούμενος, διότι αὐτὸ μόλις θὰ βρέξῃ τὸν λάρυγγά μας, καὶ τὸ παρμυθί σου εἶναι ἀρκετὰ δρεπτικόν.

— Μόνον αὐτὴ ἡ χάρις δὲν σοῦ γίνεται, διότι ἐγγυήθη νὰ εὐθυμῆσῃς καὶ ὄχι νὰ μεθύσῃς.

— Τότε θὰ διαψεύσῃς λοιπὸν τὴν ἐπιγραφὴν, διὰ τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου τόσον ἐκοπιάσαμεν καὶ θὰ συκοφαντήσῃς τὴν φήμην τοῦ καταστήματος.

— Δὲν ἀκούω τίποτε, καὶ ἂν θέλετε ἀκούσατε, ἄλλως διαλύω τὴν συνεδρίασιν.

— Ἴδε, τὸν σκληρόκαρδον! λόγια ὅπου λέγει· τί νὰ σοῦ κάμω ὅπου πληρόνεις καὶ διὰ τοῦτο μὰς ὑπεχρέωσες, ἐπομένως καὶ ὁ Γερονικόλας εἶναι ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἐπιτρέπει ἡ ἡλικία νὰ ἀνοίγη πιστώσεις, διότι δι' αὐτὸν εἶναι ὡς νὰ ἀνοίγη τὸν τάφον του, ἄλλως ἐδλέπομεν τίνος ἤθελε περάσει. Ἵπομονή! ἄς πῶμεν εἰς ὑγείαν μου.

— Εἰς ὑγείαν τοῦ Ἀρκουδίου! ἀνέκραξαν, καὶ ὅλοι ἐγέλασαν· ὁ Προηγούμενος ἤρχισε νὰ λέγῃ, προκαλέσας τὴν προσοχὴν των.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀπεχωρίσθημεν καὶ ὁ καθεὶς ἔστρεψε τὴν ὄσφρησίν του ἀνά πᾶσαν διεύθυνσιν, τὸ δὲ βλέμμα του ἐπλανᾶτο καὶ ἐβυθίζετο εἰς εἰς τὴν ἔκτασιν, ἣτις ἐνῶ τόσα περιεῖχε προϊόντα δυνάμενα νὰ γλυκάνωσι τὴν γέυσιν τοῦ ξηροῦ ἄρτου τοῦ αὐτοῦ δὲν εἶχε τίποτε, περιπλανήθη καὶ ἐγὼ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς νοερώς ἐπὶ τοῦ σχεδίου μου καὶ τέλος προσδιώρισα τὴν ἀρχὴν ἐπὶ βάσεων ἀριθμητικῶν· μαντεύων δὲ, ὅτι καὶ τὸ τέλος θὰ ἦτο βεβαίως ἀριθμητικόν, τοῦτέστιν ἐξαγόμενον ἀλάνθαστον, ἐκάθησα ὑπὸ τὴν σκέπην μιᾶς ἀγριελαιᾶς καὶ ἔκοφα νὰ φάγω τὸ πρῶτον τεμάχιον ἐκ τοῦ ἀραβοσιτίνου ἄρτου μου, τοῦ ὁποίου τὸ χρώμα ἤθελον φρονήσει, ἄς βεβαίω, οἱ ζαχαροπλάσται τῶν Ἀθηνῶν, διότι ἔλλειπει αὐτὸ ἐκ τῆς καρτεσπάνιας των.

Μόλις ὅμως εἶχα ἐγγίσει αὐτὸ εἰς τὰ χεῖρά μου, ὅτε ἄγρια φωνὰ ὀπισθὲν μου, μὲ ἔκαμον νὰ τὸ ἀφήσω νὰ πέσῃ χυμαί, καὶ ἡ καρδιά μου ἐπαλλε σφοδρῶς διότι ὑπέθεσα τὴν ἐμφάνισιν ἐχθρῶν· καὶ τότε εἰς τὸ καλὸ καὶ σχέδια καὶ Προηγούμενος. Βεβαίως ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγω τὸν θάνατον καὶ τὴν ἐπάθαινα ὡς ἐκεῖνος μὲ τὰ αὐτὰ καὶ τὰ καλῶθαι.

Ἐστράφη καὶ βλέπω μίαν γραίαν χωρικήν, τὴν μόνην γυναῖκα, ἣτις εὐρίσκετο εἰς τὸ πεντακάλυβον ἐκεῖνο χωρίον, ἣτις μὲ κόμην λελυμένην ἐφώναζε· βοήθεια! βοήθεια! σκοτώθηκα.

Ἐτρέξα πάραυτα καὶ εἰσέρχομαι ἐντὸς τοῦ καταδικνωμένου εἰσωγείου δωματίου, μὲ τὸ πιστόλιον ἀνωρθωμένον καὶ τὴν μάχικαν ἀνά χεῖρας. Ἐρωτῶν τί τρέχει;

— Δύο ἀπὸ τοὺς δικούς σας σκοτώνονται.

Εἰσῆλθα καὶ βλέπω δύο τῶ ὄντι ἐκ τῶν ἡμετέρων, οἵτινες καταξασχισμένοι τὰ ἐνδύματα καὶ τὸ πρόσωπον, ἴσταντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ἐξηγρωμένοι καὶ ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσωσι διὰ τῶν ἀνά χεῖρας πιστολίων, ἂν ὁ εἰς ἤθελε κινήθῃ.

— Τί τρέχει ἀδελφοί; ἐρωτῶ.

— Μὴ πλησιάζης μ' ἀποκρίνεται ὁ εἰς μὲ φωνὴν ἀσθμαίνουσαν.

— Ἐγὼ σοῦ λέγω ὑπέλαβον ὁ ἕτερος, καὶ θὰ ἴδῃς ἂν ἔχω δίκαιον νὰ τὸν σκοτώσω.

— Ἄν ἠδύνασο τὸ ἔκαμνες, χωρὶς νὰ τὸ λέγῃς, καὶ πάλιν ἄδικον θὰ εἶχες· ἡ ἐλιά ἀνῆκεν εἰς ἐμέ.

— Ἄν τολμᾷς ἐπαρῆ την, ἰδοὺ ἐκεῖ κεῖται.

Εἶπε καὶ κατέδειξε διὰ τῆς χειρὸς τὴν θέσιν, εἰς ἣν ἔκειτο τῶ ὄντι μια καρχητικὴ ἐλαία ἣτις ἐνῶ εἶναι τὸ σύμβολον τῆς εἰρήνης, κατέστη ἡ ἐλαία τῆς ἐριδος, τὴν ὅποιαν ἐμαλλεν ἤδη νὰ λάβῃ ὁ καλύτερος.

(ἀκολουθεῖ.)

Σεβάσμιε Γέρον μου!

Σοὶ ἀφιερῶ τὰς *Κερασιτίσας μου*· διότι καὶ τῆς μεταφράσεως αὐτῶν τὴν ἰδέαν εἰς τὸ χαριτωμένον Σου Δαμιόνιον ὄφειλω, καὶ ἂν ἐπιτυχῶς ἐξετέλεσα αὐτὴν, εἰς τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ πεφιλμένου Σου τούτου τέκνου, τὸ ὅποιον εἶναι καὶ αὐτὸ εἶδος Μούσης, τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην ἀπόδος.

Ἠδύνασο δὲ νὰ μ' ἐρωτήσης· Διατί ταύτην καὶ οὐχὶ ἐκείνην τὴν κωμωδίαν τοῦ Γάλλου Μαινάνδρου ἔλαβον ἀνά χεῖρας. Σ' ἀπαντῶ ὅτι τὴν προτίμησα, πρῶτον μὲν διὰ τὸ σύντομον. Ἐπειδὴ γνωρίζεις, ἡ, ἂν ἄγνοῃς, μάθε ὅτι ἡ κυρία Θέμις, τῆς ὁποίας κάμνω τὴν κόρην, εἶναι ζηλότυπος σφοδρὰ καὶ μοῦ κακιοῦναι, ἅμα μ' ἴδῃ καὶ μίαν μόνην ἡμέραν νὰ μὴ τὴν περιποιηθῶ τρυφερώτατα. Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι πολὺ μελαγχολικὴ *Δεμοζέλλα*, (καὶ μάλιστα ὅταν σ' ἀναγκάζῃ νὰ τῆς ἀναγνώσκῃς τὸ εὐνοούμενόν της μυθιστόρημα, τὸ ὅποιον καλεῖται Δίκαιον τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν Βυζαντινῶν,) κατὰ τῆς βραχείας ὥρας τῆς σχολῆς δὲν εἶναι κακὸν ν' ἀρπάξῃ τις, κρυφίως ὅμως, ἐννοεῖται, τὸν Μολιέρον διὰ νὰ γελᾷ ὀλίγον, καὶ, ἂν δύναται, νὰ κάμῃ καὶ ἄλλους νὰ γελοῦν. Ἐδῶ, νομίζω, ἐτελείωσες τὸ πρῶτον μὲν. Δεύτερον δὲ ἐπροτίμησα τὰς *Κερασιτίσας*· διότι τὰ νεῦρά μου ἔχουν τὴν ἀκατανόητον ἰδιοτροπίαν νὰ ταράττωνται πολὺ ἀπὸ τὸ γένος τοῦτο τῶν ἀνθρώπων· καὶ αἰσθάνομαι χαιρεκακίαν σατανικὴν νὰ κάμω καὶ ἄλλους νὰ καγχάζουν κατὰ τοῦ εἶδους τούτου τῆς ἀπευθείας μου. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι κωμωδία τοιαύτη οὐδὲν καλὴν δύναται νὰ παραγάγῃ εἰς τὴν ἀρχαῖζουσιν καὶ ἀθῶαν κοινωνίαν μας, εἰς ἣν ὁ κερασιτισμὸς εἶναι ἄγνωστος νόσος, ὡς δῆλον γίνεταί καὶ ἐκ τῆς ἐλλείψεως παρὰ τε τοῖς ἀργαίοις καὶ παρ' ἡμῖν ὀνόματος, δυναμένου νὰ μεταφράσῃ πιστῶς τὴν λέξιν *la précieuse* τῶν Γάλλων, καὶ ἐκείνη δι' ἧς ἐννοοῦμεν τὸ πρᾶγμα ἄλλοθεν ἔλκει τὴν καταγωγὴν. Ἀλλ' ἄγνωσθ' ἀγαθὸν εἶναι νὰ βλέπω ἀγωνιώσας τὰς *Κερασιτίσας* παντὸς χρόνου καὶ παντὸς τόπου.

Ἐκρίνα ἀναγκαῖον νὰ γράψω τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις, φοβούμενος μὴ παρεξηγηθῶ, καὶ οὕτως ὑποπέσω εἰς τὴν δυσμένειαν τῶν κυριῶν μας, καὶ τούτο θὰ ἦτο δυστύχημα, τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ ὑπομείνω.

Δὲν φυλάττω εἰς ἰδιοτροπίας τοὺς τύπους τῶν ἀφιερώσεων, καίτοι δικονομολογῶν, καθ' οὓς ἔπραξε νὰ σ' εἶπω νὰ μὴ ἀποβλέψῃς εἰς τὴν εὐτέλειαν τοῦ ἀφιερῶματος, ἀλλ' εἰς τοῦ ἀφιερῶντος τὴν πρόθεσιν καὶ ἀλλὰ μόνον
Τὸ ἐν πνεύματι τέκνον σου

Δ. Ι. ΔΑΚΩΝ.

Ἐγγραφοῦν κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1857.

ΑΙ ΚΕΡΑΤΣΙΤΣΑΙ

ΚΑΤΑ ΜΟΛΙΕΡΟΝ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ὑπὸ Δ. Ι. ΔΑΚΩΝΟΣ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

Χριστόδουλος.

Ξενοφωντίδης.

Κύρ Γεώργης, ἐπαρχιώτης.

Μαρούλα, θυγάτηρ τοῦ Κύρ Γεώργη } κερατσίτσαι.

Διαμάντω, ἀνεψιά αὐτοῦ.

Ζαμπέτα, } ὑπηρετῶν αὐτῶν.

Γιακουμῆς, }

Βαρῶνος Δε-Σπυρέτος, ὑπηρετῆς τοῦ Χριστοδούλου.

Κόμης Δε-Κωστάκης, ὑπηρετῆς τοῦ Ξενοφωντίδου.

Γουλιὰ

Μελκομένη } γειτόνισσαι τοῦ Κύρ Γεώργη.

Δύο κλητήρες.

Μουσικοί.

Ἡ σκηνὴ ὑποτίθεται εἰς Ἀθήνας ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κύρ Γεώργη.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Χριστόδουλος καὶ Ξενοφωντίδης.

ΧΡΙΣΤ. Κύριε Ξενοφωντίδη!

ΞΕΝΟΦ. Τί εἰδέτε;

ΧΡΙΣΤ. Κύτταξέ με εὐλίγον, καὶ, ἂν εἴμπορῆς, μὴ γελάσης.

ΞΕΝΟΦ. Διὰ τί;

ΧΡΙΣΤΟΔ. Ὡς σοῦ ἐράνη ἡ ἐπίσκεψίς μας; εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτὴν;

ΞΕΝΟΦ. Καὶ τί ἐρωτᾷς ἐμέ; Νομίζω ὅτι καὶ σὺ ἔλαβες τὸ μέρος σου ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν αὐτὴν, καὶ ὅτι καὶ τῶν δύο μας ἡ καρδιά ἔγεινε περιβόλι.

ΧΡΙΣΤΟΔ. Ἢ! μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ εἶμαι καθυποχρεωμένος.

ΞΕΝΟΦ. Καὶ ἔχει λόγον;... Ἄλλ' ἐν τούτοις ἀπορῶ καὶ μόνος μου πῶς ἐκρατήθην. Δύο μωραὶ ἐπαρχιώτισσαι, αἱ ὁποῖαι σοῦ κάμουν καὶ αὐταὶ ὅτι εἶναι γυναῖκες τῆς ὀψηλῆς περιωπῆς, νὰ μᾶς μεταχειρισθοῦν μὲ τὴν περιφρόνησιν! Μόλις καὶ μετὰ βίας καταδέχθησαν νὰ διατάξουν ν' ἡμᾶς δώσουν καθίσματα. Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τῆς ἐπισκέψεώς μας δὲν ἔκαμνον τίποτε ἄλλο, ἢ νὰ κρυφομιῶσιν, νὰ χασμῶνται, νὰ τρίβουν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς πᾶσαν στιγμὴν νὰ ἐρωτοῦν « Τί ὥρα εἶναι; » ὡς νὰ μᾶς ἔλεγον « δείξατέ μας τὴν ῥάχιν σας. » Εἰς ὅλας μας

(459)

δὲ τὰς ὀμιλίαις ἡ ἀπάντησις τῶν ἦτον ἐν ξηρὸν καὶ ἡ ὄχι. Καὶ ἐπὶ τέλους ἤρχισαν ἰδικῶς τῶν φλυαρίαις, διὰ νὰ κάμουν ἴσως ἐπίδειξιν γνώσεων. Εἰσθε δὲ βεβαίως σύμφωνος μ' ἐμέ, ὅτι, καὶ οἱ ἔσχατοι τῶν ἀνθρώπων ἂν ἤμεθα, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μᾶς μεταχειρισθῆ τις χειρότερα, ἂν ὅτι αὐταὶ μᾶς μεταχειρίσθησαν.

ΧΡΙΣΤ. Νομίζω δὲ ὅτι πόνετε τὸ πρᾶγμα πολὺ κατὰκαρδα.

ΞΕΝΟΦ. Ἀναμφιβόλως, καὶ τόσον κατὰκαρδα, ὥστε ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ τὰς ἐκδικηθῶ διὰ τὴν τὴν τὴν ἀνοησίαν των. Γνωρίζω τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐφάνημεν εἰς νύκτας ἄξιοι τοσαύτης περιφρονήσεως. Ἢ! φίλε μου! Ὁ κερατσίτικος ἀέρας δὲν ἔχει μολυσμένας μάνας τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ διεδόθη ἐπίσης καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας, καὶ τὰ γελοῖα ἐκεῖνα νευρόσπασα ἀνέπνευσαν ἀρκετὸν αὐτοῦ μέρος. Τὰ δὲ ἀξιοτιμα ὑποκειμένα των δὲν εἶναι παρὰ φῦρμα κερατσίτταις καὶ γελοίας φιλαρσεκείας. Εἶδες ἐρωτήσεις περὶ πολιτικῶν, περὶ ποιητικῶν, περὶ δράματος, ἐνῶ ἀμφιβάλλω, ἂν γνωρίζουν νὰ γράψουν πέντε λέξεις, χωρὶς νὰ κάμουν δέκα ἀνορθογραφίας. Καὶ τὰς δέκα Γαλλικὰς λέξεις, τὰς ὁποῖαις γνωρίζουν, καὶ ἐκεῖνας στραβά, τὰς ἀναμινύουσιν γελοιοδέρματα εἰς τὴν ὀμιλίαν των διὰ μίαν ματαίαν ἐπίδειξιν. Ἐστερον λοιπὸν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, πῶς ἤθελες νὰ ὑποδεχθῶν καλῶς δύο ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔκαμν πρός αὐτὰς οὐδεμίαν φιλοφροσίνην διὰ τὴν καλλονὴν των, δὲν ἐπήνεσαν τὴν κομψότητα τῆς ἐνδυμασίας των, δὲν ὠμίλησαν λέξιν περὶ τοῦ τελευταίου συρμού, οὐδ' ἐτύχησαν τέλος νὰ κάμουν ἐπὶ ζωῆς τινος ἐν τετραστάσιον, ἢ μίαν ἀκροστιχίδα; Ἢ! φίλε μου! Ἡμεῖς εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν ἔχομεν τὸν ἀέρα διόλου ἐργολαβικόν, καὶ διὰ νὰ μᾶς ὑποδεχθῶσι καλῶς τοιοῦτου εἶδους ὑποκειμένα, ἔπρεπε ν' ἀνήλωμεν εἰς τὰς τάξεις τῶν γελοίων ἐκείνων ἐργολάβων, οἱ ὁποῖοι νύκτα καὶ ἡμέραν πολιορκοῦν τοὺς ἐξέστεις καὶ τὰ παραθύρα, καὶ εἰς τοὺς ὁποῖους πρέπει νὰ χρεωσθῆται τὸ μίσμα τῆς ματαίωτικης, ἡτις, διαγείρουσα τὸν ἐγωισμὸν, ζηραίνει πᾶν εὐγενὲς καὶ λεπτὸν τῆς γυναικείας καρδίας αἰσθημα.

ΧΡΙΣΤΟΔ. Τότε λοιπὸν ἄς προσπαθῆσωμεν ἄλλοτε νὰ εἴμεθα πλέον ἐρωτότροποι καὶ φιλόφρονες, ἄς μάθωμεν ἐκ στήθους δέκα στιχάρια, ἄς βλέπωμεν τὰ τελευταῖα φιγουρίκια τῶν Παρισίων, διὰ νὰ γνωρίζωμεν τὸν τελευταῖον συρμὸν, τέλος πάντων ἄς γαίνωμεν καὶ ἡμεῖς εὐλίγον ἐργολάβοι, ἂν θέλωμεν νὰ μᾶς ὑποδέχωνται καλῶς οἱ νεάνιδες τῆς πρωτεύουσας.

ΞΕΝΟΦ. Πρὸς τὸ παρὸν ὁμῶς ἄς περιορισθῶμεν εἰς ἄλλο τι ἄρκει νὰ συναίνηθ, καὶ θὰ παύσωμεν εἰς τὰς πραγματικὰς μας ἐν παιγνίδι νοστιμώτατος, τὸ ὁποῖον θὰ τὰς κάμν νὰ ἴδωσι πόσον εἶναι γελοῖαι, καὶ συγχρόνως θὰ δυναθῆ ἴσως νὰ τὰς διδάξῃ εὐλίγον καλλίτερα τὴν κόσμον.

ΧΡΙΣΤΟΔ. Καὶ εἴμποροῦμεν ν' ἀκούσωμεν αὐτὸ τὸ παιγνίδι;

ΞΕΝΟΦ. ἔχω ἓνα μάγειρον Στόρον, ὁ ὁποῖος εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους περὶ ὅτι ἦναι ἔξυπνος, καὶ γνωρίζεις ὅτι σήμερον ἄλλο πρᾶγμα δὲν ἔχει τὴν πέρασιν, ἔσον ἢ εὐφοῖα. Εἶναι δὲ ἓνας ἀλλόκοτος ζουρ-

λος, και του εμβηκεν εις τον νοον να θελη να πωλη πνευμα, και να φερεται ως ανθρωπος υπος πρεπει. Ενδυεται παντοτε με γελοϊαν φιλαρεσκειαν, και: λατρεϊας θυμίαμα ενόπιον της καλλονης, την οποϊαν απαντήση, και κατά τουτο δεν του αποδίδω πολυ άδικον· διότι η ματαιότης του αιώνος τον βοηθει να μη θηρευη παντοτε ανεμον, όπως εννω εκ του επιστολικου εμποριου, το οποϊον εξασει· και τέλος τσον δαιμονιζεται δια την στιχουργϊαν, ώστε γνωριζει από στήθους, μέχρι του τελευταίου στίχου, όλα τα ποιήματα, οσα ανέλαμψαν εις τον φιλολογικόν μας έριζοντα. Άλλ' η μεγάλη του αδυναμία είναι το μέλλον της Ελλάδος. Και εσχάτως δε έγινε συνδρομητής εις μίαν φωτεινήν εφημερίδα, μόνον και μόνον δια την συγγενή ποιήσιν, η οποία καταχωριζεται εις αυτήν, αν και πολυ γραία και νυσταγμαδον προξενουσα. Εννοείται δε ότι και αυτός είναι στιχουργός, η, όπως αυτός θέλει να τον ενομάζουν, ποιητής, και δεν υπάρχει γνωστός ποιητής, τον οποϊον να μην έχη κατακλεμμένον γελοιωδέστατα. Πρὸ μικροῦ ἀκόμη μοι ἀνέγνωσε μίαν ᾠδὴν του εις τον Μάϊον, ητις είναι αριστούργημα ανοησίας και γέλωτος. Δεν δύναμαι δε να λησμονήσω και μίαν έρωτικὴν του επιστολήν, η οποία κατ' αυτές είναι εις κυκλοφορίαν, και κατά τύχην προχθές περιέπεσεν εις χεϊράς μου. Μετά την ιδέαν, την οποϊαν σου έδωκα περί του Σπύρου μου, εννοείτε τώρα ότι δεν καταδέχεται ούτε ένα χαιρετισμόν ν' αποστείνη εις τους άλλους υπηρέτας, διότι, λέγει, δεν θελει να έχη να κάμη με τοιαυτα ζωα.

ΧΡΙΣΤΟΔ. Δεν εννωω παντάπασι. Μου εκαμες περιγραφήν του ποιητου και γυναικοθήρα μαγειρου σου αξίαν του καλάμου μυθιστοριογράφου, αλλά δεν με είπες και τον τρόπον, δια του οποίου σκοπεύεις να δώσης εν μάθημα εις τας Παρισιάναις μας.

ΕΕΝΟΦ. Τον τρόπον; Έχεις νομίζω και συ ένα υπηρέτην αρκετά έξυπνον;

ΧΡΙΣΤ. Ναι, τον Κώσταν.

ΕΕΝΟΦ. Πηγαίνωμεν λοιπόν και καθ' ἑδδν σου εξαγοῦμαι.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Κύρ Γεώργης, Ξεροφωρτίδης και Χριστόδουλος.

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Έ! λοιπόν είδατε την κόρην και την ανεψιάν μου; Σας ήρσαν; Πως πηγαίνουν τα πράγματα, καλά; Η επίσκεψίς σας τί αποτέλεσμα έφερεν;

ΧΡΙΣΤ. Αυτό εμπορευτε να το μάθητε καλλίτερα από τας ίδίας· εκείνο δε, το οποϊον ημεις ημπορούμεν να σας είπωμεν, είναι ότι σας είμεθα πολυά υποχρεοι δια την ευνοϊαν, την οποϊαν εδειξατε υπέρ ημών, και ότι σας μένομεν ταπεινότατοι δοῦλοι.

ΕΕΝΟΦ. Δουλοί σας ταπεινότατοι. (εξέρχονται).

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. (Μόνος). Χμ! Μου φαίνεται ότι αυτοι φεύγουν δυσαρεστημένοι· πλην δεν εμπορω να καταλάβω την αίτιαν, και πρεπει να μάθω τί τρέχει. . . Έ! Ζαμπέτα!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Ζαμπέτα και Κύρ Γεώργης.

ΖΑΜΠ. Τι όριζεις, αφεντιμό;

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Που είναι αι κεράδες σου;

ΖΑΜΠ. Εις την κάμαρά τους.

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Και τι κάμνουν εκεί;

ΖΑΜΠ. Πουμμάδα για τα χείλια.

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Πάλιν πουμμάδα! Να πάρη ο διάβολος τας πουμμάδαις και τας αλοιφαίς των! Πέ τους ν' αφήσουν τα τσουκάλια των, και να καταδοῦν εύθεις.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Κύρ Γεώργης μόνος.

Αυται αι άχρειαι θέλουν βέβαια να μ' αφανίσουν με τας πουμμάδαις και με τα φτιασιδιά των! Όπου και αν γυρίσης να ιδής, ασπράδια του αυγου έδω, πικραμύδαλα κοπανισμένα εκεί, αλεύρια και πίτυρα παρεκεί, και χίλια άλλα βρωμολογήματα, τα οποια ποτέ μου δεν είχα ιδει. Απόταν ήλθαμεν έδω, θα εξώδευσαν το ξίγγι δέκα τεύλαχιστον γουρουνιόν, και πέντε ανθρωποι ημπορούσαν να ζήσουν με τας μπριζόλαις, τας οποίας κολλοῦν στα μάγουλά τους κάθε βράδυ, και με τα ποδάρια των κριαριών, τα οποια βράζουν καθ' ημέραν, δια ν' αλειφώνται με το ζουμί.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Μαρούλα, Διαμάρτω και κύρ Γεώργης.

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Νόστιμη δουλειά, μα την αλήθειαν, να κάμνετε τόσα έξοδα δια να πασαλείφετε τα μούτρα σας κατ' αυτόν τον τρόπον! Εκείνος, ο οποιος έδωκεν εις το πρόσωπον του ανθρώπου το χρωμα αυτό, το οποϊον έχομεν, ήξευρε τί εκαμεν. Έστερα έρχεται ο εξ' απ' έδω και παρακινά με χιλίους τρόπους να χαλοῦν την ομοιότητα, την οποϊαν έχει το πρόσωπον του ανθρώπου με τον θεόν, και να βάφουν με τόσας αηθίαις, δια να δμοιάζουν με τον διάβολον, και να φαίνωνται σαν προσωπίδες της αποκρις. Να και τώρα σεις ξεύρετε πως μου φάνεσθε; Σάν μυλωνάδες αλειμμένοι με αλεύρι. Έ! κορίτσια! έλθετε στον νοῦν σας· επειδή δεν βά ήσθε ακόμη τριάντα χρότων, και θα δμοιάζετε σαν εξήντα χρονών παλαιόγρηαις. Η μακαρίτισσα η μάνα σας τοιαυτα πράγματα δεν τα ήξευρε, άλλ' εκείνης το μάγουλον εσταζεν αίμα εως την τελευταίαν της στιγμην· ενθ σεις τώρα δμοιάζετε σαν κτικιασμένοι. . . Δεν με λέγετε, αλήθεια, τί εκάμετε εις εκείνους τους κυρίους, και τους είδα να φύγουν με τόσην ψυχρότητα; Δεν σας είχα παραγγείλει να τους δεχθητε ως ανθρωπους, τους οποίους σκοπεύω να σας δώσω άνδρας; (άκολουθεϊ).

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΛΗΜΑΤΑ.

— Αί, Δέσποτα, χαρά μου, τί χαρά!

— Νά ακούσω, θεότρελλο τήν χαράν σου.

— Ότι ήρχισε τελοσπάντων ό χειμών και ιδού ό γέρον Πάρης και ή καλή σου συμπεθέρα ή τσουρα Πεντέλη ενεδύθησαν τής χιόνος τήν λεικήν σινδόνην, ως και ό φαλκκός ήμνητός είναι άγνώριστος· δέν προβαίνεις νά ιδής; τί κρίπτεις και τούς βώθωνάς σου, άφες νά αναπνεύσης τήν ζωήν άφού από τινος πάγος είναι ή ζωή του πολιτικού και κοινωνικού σας κόσμου.

— Άφες με νά ζης, διότι ειζεύρεις, μωρόλογο, ότι συνήθως δέν νοστιμεύομαι τās φιλίας σου.

— Τό καταλαμβάνω, τό καταλαμβάνω γέρο — παράξενε, συμβαίνει μεταξύ μας ότι συμβαίνει εις έν συνοικέσιον, όταν τύχη νά ήναι ό μόν σύζυγος γέρον, νερός, ή δέ σύζυγος νέα με πλήρεις δόδοντας, τής οποίας ήμεις δέν έφύτρωσεν εισέτι ό τελευταίος τραπεζίτης, ή ό φρονημάτις λεγόμενος.

— Ό,τι συμβαίνει θέλεις νά ειπής, και εις σέ,

— Χι! χι! άπαράλλακτα όπως και άν έχη ήμεις, ή όλίγη καταπασούσα χιών με μαγεύει· σέ δέν σέ θίγει, γέρο μου;

— Οί γέροντες έχουν αρκετήν εις τά στήθη των ήτις εις τόν τάφον μόνον θά αναλύση—τό έν φύγος διά του άλλου—τίποτε δέν τούς θερμαίνει, ούτε ό ήλιος, ούτε ή σελήνη τής νέας, αυτής εποχής— έννοώ εκείνους, ότινες είναι γέροντες πτωχοί, διότι οί πλούσιοι . . .

— Τι ώραίκα, τί ώραίκερα, γέρο μου, νά ήνά τις γέρον πλούσιος, διά πάσης θυσίας νά έχη τήν θερμάστραν του, ή λαμπράν και αρχαϊκήν πυράν, καθήμενος εντός μαλθακιωτάτου ανακλιντρού απέναντι τής εστίας του. Τήν αυγήν τήν σοκολάταρ του και όλίγη δίπυρα ή κουλλάρια ζυμωμένα μετά ζαχαρώος και γάλακτος περί τήν δεκάτην τό πρόγευμά του, κατ' έθος ευρωπαϊκόν και εις τās τέσσαρας τό γεύμα του, τό εκ πάντε τουλάχιστον πινακίων διαφόρων φαγητών συγκείμενον, χωρίς νά έλλείπη και τό γλυκυσμά του, και χωρίς νά περραλείη τό δείπνον του· διότι περί ουδενός άλλου φρονίζει

πλέον, άφού τήν συνειδησίη του τήν επανάπαυσεν, ως άνθρωπος . . . όστις έπραξεν έν τή νεότητι αυτού ό,τι ήδύνατο . . . . . Μά τήν ούραν μου, ούτε τόν μέλλει, άν βρέχη ή χιονίζη έξω, όταν εκείνος θερμαίνεται, ό δέ στόμαχός του ούτε μίαν πτυχήν έχει κενήν.

— Τό βλέπω, τό βλέπω, δαιμόνιον, πόσον εγωϊστής είναι ό άνθρωπος, ώστε, ου μόνον άδιαφορεί, άλλ' ούτε πιστεύει, ότι υπάρχει τις νά πεινά και νά παγώνη, ένω πρό μικρού εκείνος επάγωνε και επείνα.

— Τή αληθεία ιδού τι ήκουσα τήν προχθές χωρίς νά θέλω, Δέσποτα, διερχόμενος τήν πλατείαν οδόν . . . .

Ημεις τρώγομεν, καλέ μου μπαμπά, έλεγεν έν τεκνίον καθήμενον περί πλουσίαν τράπεζαν, ένω ή άποθι πυρά έθέρμαινε τά νώστα του, άλλ' οί καυμένοι οί πτωχοί, μπαμπά, πεινούν και παγώνουν μοι λέγει ή ντατά μου.

— Η ντατά σου είναι μία ανόητη, νά τής ειπής· εδω οί πτωχοί, παιδί μου είναι τόσοι πολλοί, ώστε άν κρούουν, ως συναχθοϋν ολοι εις έν μέρος και με μόνην τήν αναπνοήν των δύνανται νά θερμανθοϋν· και μη συλλογίζεσαι δι' αυτούς, άν πεινούν, διότι είναι συνειθισμένοι νά τρώγουν τόσον όλίγον, ώστε κάμμιαν εντόπωσιν δέν τούς κάμνει τό πολύ. Άκουσε παιδί μου, ποτέ σου νά μη δίδης τίποτε εις πτωχόν, ό πτωχός είναι ό καταραμένος του θεου, και άν θελήσης νά τόν κάμης πλούσιον, άμαρτάνεις.

— Ταϋτα ήκουσα ιδίους οφθαλμοίς, νά λέγωνται, Δέσποτα.

— Και σϋ τί λέγεις, δαιμόνιον;

— Έννοείται δά, ότι κάλλιον ειχα νά ήμαι και εγώ πλούσιος άνθρωπος ή πτωχός καταραμένος.

— Και εγώ τό εναντίον, κάλλιον πτωχός καταραμένος ή πλούσιος . . . δια πάσης θυσίας.

Τās όλίγας ταϋτας λέξεις, φίλε αναγνώστα, σοι τās προσφέρωμεν ως ιστορικήν αλήθειαν και πιστεύσον, ότι τό δαιμόνιον δέν λέγει ψεύδη ούτε τήν αλήθειαν διαστρέφον διηγείται τής κεφαλής του επινοήματα· έν μόνον ψεύδος άν τολημήσ ην εϊπη, έτοιμος είναι ό Αβδηρίτης νά τω άποκόψη τήν γλωσσαν, καθώς ή έμμισθος Εισαγγελία τήν ιδιικήν του, με τήν επίσημον ψαλίδα της, άν μίαν θελήση νά ειπή αλήθειαν πολιτικήν τήν οποϊαν ολοι έννοείτε πως και εγώ . . .

Μη ζητήσης όμως νά μάθης του ειπόντος τό όνομα, διότι είναι αδύνατον νά σοι τό ειπωμεν (εκτός άν τό μαντεύσης) ούτε δια συμβολικων γραμμάτων Α και Β, άν και αυτες είναι άγράμματος· καθώς και τήν μαϋρην πολιτικήν αλήθειαν, διότι τά πολιτικά μας κατέστησαν δι' ήμας άπολίτευτα πλέον.

Ακούσατε λοιπόν και διά σήμεραν μικρά τινα του Αβδηριτικού δαιμονίου πηδήματα.

Εἰς οἰκίαν τινα δίδεται χορὸς, ὃ αὐτοῦ ἀσθενεῖ καὶ ὁ ἰατρὸς διατάσσει συνεχῶς ἐπὶ τοῦ στομάχου του καταπλάσματα, διότι ἔχει ἀνάγκην νὰ ἰδρώσῃ.

Συμπέρασμα — ὅταν εἰς οἰκίαν τινα, ἐν ἣ ὁ αὐτοῦ ἀσθενεῖ, δίδεται χορὸς, ἢ δὲ ὑπερέτρία, εἰς ἣν ἀνατίθῃ ἢ φροντίς τοῦ ἀσθενοῦς θέσῃ ἐκ παραδρομῆς ἐπὶ τοῦ στομάχου 48 καταπλάσματα τὰ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, χωρὶς ἀμφισβόλιαν ἢ αὐτοῦ, ἧτις χορεύει κατ' εὐτυχίαν εἰς τὴν τετρακειμένην αἰθουσαν, ὅα ἰδρώσῃ.

Παρατηρήθη, ὅτι μέχρι τινος τὸ ὄρατιον φύλον μόνον τῆς καρδίας ἡμῶν ἐφρόντιζε νὰ λαμβάνῃ ἀπότιν ἐγένοντο, σποραδικαὶ ἐκδομακί καὶ εἰς τὰ βαλάντια . . . ἀπὸ τινος ἡμῶς τόσον ἤρχισα νὰ ἀπομιμηθῆται τὸ ἀνδρικὸν γένος, ὥστε ὡς καὶ τοὺς καρπούς μας καρπίζει ἀφοῦ δὲ ἐνεδύθη καὶ τὸ σουρτοῦκορ, δὲν μένει ἢ τὸ πάντα λόγιον.

Τὴν παρελθούσαν εἰς νεκρίας ἐκ τῶν ἐχόντων τὴν ἀπαίτησιν (ερωμεροῦ ἐργολάβου, μετέβη νὰ ἐπισκεφθῇ καλλονὴν τινα, τῆς ὁποίας τὴν καρδίαν ἦτο βέβαιος, ὅτι ἠτάκλειζε δι' ἐνὸς βλήματος . . .

Ἀφοῦ ἡμῶς ἐπὶ πολὺ ἀνέμενον εἰς τὸν διδόμενον, παρέστη ἡ γραία ὑπερέτρία, ἧτις τὸν λέγει.

Μοῦ εἶπε ἡ Κυρά μου, Κύριε, νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι ἂν στενώχωρησθε νὰ περιμένετε, ἕως ὅτου ἡ Κυρά μου νὰ ἀμῆ τὴν τουαλέττα της, μπορεῖτε πολὺ καλὰ, μοῦ εἶπε, ν' ἀναχωρήσετε, χωρὶς διῶλου νὰ τῆς κακοφανῇ.

Χάριν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ διδαχθῶσι συστηματικῶς τὴν Γαλλικὴν, ἧτις κατέστη τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς σπουδῆς ἡ γλῶσσα, εἰδοποιουμέν, ὅτι ὁ Κ. Κάρολος Ποττέν καθηγητῆς τῆς γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ στρατιωτικῇ Σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δίδει μαθήματα εἰς ὠρισμένας ὥρας καὶ παραδόσεις ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ· εἰς τρεῖς δὲ τάξεις ἐκ πάντε μαθητῶν ἐκάστης συγκειμένης, διαίρει τὰς παραδόσεις αὐτοῦ — οἱ προσερχόμενοι πρέπει νὰ γνωρίζωσι νὰ ἀναγινώσκωσιν.

Ὅπως περιττόν νομίζοντες νὰ συνηγορήσωμεν περὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Κ. Ποττέν, καθόσον πολλοὶ διαμολογοῦσιν αὐτὴν, πρότρέπομεν τοὺς ἐπιθυμούντας τὴν συστηματικὴν τῆς γλώσσης ἐκμάθησιν.

Ἀπὸ τῆς 4ης μέχρι τῆς 6ης Μ. Μ. ἐκάστης ἡμέρας ὁ Κ. Ποττέν εὐρίσκεται παρ' αὐτῷ, καὶ δύναται ὁ ἐπιθυμῶν νὰ συνευνοηθῇ μετ' αὐτοῦ.